

R I S T I



W A L G U S

OTSIGE
ESITI
JUMALA RIIKI
JA
TEMA
ÕIGUST



P29399

Matteus 635

Ainus alus

Õp. Harri Haamer

"Sest teist alustei või ükski sääda, kui aga see, mis ju seatud on, see on Jeesus Kristus."
1.Kor. 3, 11

Kristuse kirik on mõeldav vaid ühel alusel, see on koguduste Jssand ise. Ka Tema nähtav kehastus siin maa peal võis üksi neist südameist kantud olla, kes endi elust võisid ütelda seda: „Ma elan, ei mitte enam mina, vaid Kristus elab minu sees!“ (Kaal. 2, 20)

Siis tulid aga hääd inimesed oma tarkusega ja ütlesid et nende koguduse on rajanud Peetrus ehk Paulus, ehk Apollos ehk mõni muu nimekärn Jssanda sulane siin maailmas. Nad arvasid seks endit olevat kogu ni tulise õiguse. Kas Jeesus ise pole ju midagi selletaolist kord ühele oma jüngrile tootanud. Neil tarvit ses vaid meelde tuletada Önnistegija sõnu Keisarea Filippi linna rajalt: „Ja mina ütlen sulle ka: Sina oled Peetrus, ja sellesinatse kalju peale tahan mina oma koguduse ehitada, ning pörguvärvad ei pea seda mitte ära võitma!“ (Matt. 16, 18)

Nõnda mõistis ja seletas seda katoliku kirik oma õpetatud meeste ja avaliku arvamisega, et Peetrus üksi on tolle ürgelise traditsiooni kandja ja kehastaja, millest

välja kujunes Kristuse kiriku mõiste.

Kordus taas sama viga, mille pärast püha apostel kord valjusti noomis korintlasi. Ta küsis neilt, kes sääl endid tunnistasid Pauluse, ehk Apollose, ehk Kefase poolehoidjaks: „Ons Kristus ühest ära lahutatud? Ons Paulus teie eest risti löödud? Ehk olete Pauluse nime peale ristitud?“ (1. Kor. 1, 13)

Pole siis imestatav, et too mis säärasele alusele ehitati, annud tõelise Kristuse kiriku mõõtu välja.

Pidi sündima see, mis 400 aastat tagasi unerammetusest raputas kervet kristlikku maailma – Martin Luteri usupuhastus.

Sääl astub välja julge mees, kes ise tugeneb ainuüksi Kristusele Jeesusele ja Tema ohvritruuduse läbi võidetud Jumala armule. Ta tunneb kuidas ükski säärase tugev kalju teda kanda jaksata formises ajas. Ta on veendunud, et ka see kirik kus ta Jumala tahtmist peab kuulutama, võib üksi Kristusele rajatud olla. Nõnda kujunes reformatsioon õieti võitluseks õige aluse pärast. Sõna, mis hingesid pidi juhutama õige aluse juure tõsteti jälle aüsse. Ja usujulguses hakati püübli raamatut selgetele tõetustele toetuma. Uus uurimise ja otsimise kevade aeg, mis ardis teed paadunud kombevagadusse ja ühimese traditsioonide õpetusse. Suure valmusega haatasid aastasadade segaste vaimude tormikatte alla maetud südamed võimalusest kinni jälle tugeneda Kristusele oma Lunastajale üksipäinis. Jäid tahaplaanile pühakute hulgad keerubite ning keeravite leegionid, kes siit saadik olid nii sageli kui mitte esile tõstetud, siis vähemasti nõnda kigemas Jssanda auhülgest, et see nende kõrval enam igaviku tõelise päikesenäsi paistnud.

Vabastatud sõna juhtis jälle Kristuse juure ainuüksi.

Kas reformatsioon on sulle, evangeelsele noorele, ka tänapäev selleks äratajaks ja vaimustajaks, mis sindki sunnib

oma usuhoonet rajama tollele ainsale alusele, mis ju
sätud on - Kristusele Jeesusele?

Küündja Õnnistegija jälgedes

Õp. E. Saag

*Ükski, kes paneb oma käe
adra külge ja vaatab tagasi,
ei kõlba Jumalaringile. Lk. 9:62*

Kõneldakse etelame kesk suuri aegu, kesk võite, kanname kaotusigi. Otsime usku ümberhindamiseks, en-
nast jälleleidmiseks. Need nii öeldud suured ajad ratsuta-
vad meist üle nagu eskadron husaare: läbi juurviljaja.
Sügisesi mahlakaid varsi, lihavaid ja hapraid, murdub ma-
ha palju. Palju küpseid aedvilju on tallatud kapjadega
katki porri. Sappuva talve eel otsivad silmad tühjaks-
jäänud aedades ja põldudel uut lootust sügisvihmadest
rikkumata jäänud seemnevilja, mis kõlbaks tulevase vai-
mukevade külviks.

Sääl jääb pikk peatumise mehele, kes künnab. Ta on
üks neid põliseid eesti taadikesi, kes visalt nagu kuusejuuri-
kas tungib mulas edasi, kuigi sõda on võtnud talt kõik
need kes häameelega oleksid murdnud kodutalu rikki-
leiba. Aga ta künnab ikka. Vahepeal kaob küürus kuju
kaugemale sügisultu, sest põld on pikk ja porine ja vanapere-
mees on väga üksi. Läheb tubli tund, kui ta ilmub läbi
vihma ja külma ning puhkab hobust, oma ainust abilis-
t, kes jäi järele sõjast. Aga vanake ei lase ka nüüd adrakurest
lahti. On ju vee väga palju künda. Ta ajab vao vao kõr-
vale, nõdalaid nurisemata. Kevadkülviks valmis.

Kui ka ise saaks olla niisugune ustav kändja? Käht
lahti laskmata — mõtlemata maailma sügisvihmadele —
kündja ja kända uue vaimukülvi lootuses.

See ei ole midagi erilist mingi suur teene sinu
poolt nõnda kända. Muidu sa ei kõlbaigi jumalariigile.

Noor sõber oled pannud käe adra külge siis sam-
mu edasi koos vana põllumehega kes teenib sinulegi
leiba. Kündes kaua ja kitsaid vägusid hakkad sa nä-
gema kaasaja sügist selginud silmadega. Sa paned tä-
hele ümberhinnanguid ja jälleleidmisi. Kuid nüüd sa
hindad ümber iseenese ja leiad omale Önnistegi ja.
Temaga ulatuvad kitsadki vaod igavikku.

T

aevane Jsa õpeta Sina meid käima Sinu palge ees, ja ära
lase meie mõtteid ja tegusid kaugelt tulevate võõrastena harva
mõne küllaskäiga teha Sinu eluasemesse, vaid lase meid
tunda kodustena, et Sina meie juures elad, — sest mis kasu
oleks sellest meile, kui üks sarnane küllaskäik väga hüljav oleks
mis kasu oleks sest meile, kui meie pale hülgaks nagu Moo-
sesel, kui ta Issandaga oli kõnelenud; mis kasu oleks sest
meile, kui meie nagu Mooses juutide eest oma pale var-
jaksime, et mitte ei märgataks, kui kiirelt see hülgus kadus?

Ära luba meid üal unustada, et ristiusk on õieti ka-
gu elukäik, ja kuigi ma seisaksin Sinu riigi äärmisel piiril.
piha Jsa, enda arvates väga kaugel nagu kord tõlner, kui ma
vaid seisaksin palgega Sinu poole, — ja end ümber ei
päära, nagu too, kes pani käe adra külge, — keppkäes
valmis matkaks, ja kui seal ka mägesid ja orge ja vahuta-
vaid jägesid mu teekonnal ees oleks, siis on mul omelt
see lootus: et vähim taevariigis suurem on kui ükski
naisest sündinu.

R. märtsil 1839. a.

Sören Kierkegaard'i
päevikust.

Eks kaksteistkümmend tundi ole päeval?

Ellen Ok Tall. Jaani N.k.

Joh. 11,9

Nii ütles Jeesus kui ta sai teate armastatud Betaania Laatsaruse haigusest ja abiga viivitada tahtes otsustas veel enne minna Juudamaale. Siis jüngerid tahtsid teda keelata minemast sinna kus ta eiu oli ävardanud hädaoht. Rabi, vast: "Miks jüdidid sind kividega visata ja sa lähed jälle sinna?"

Jeesus ütles neile oma jumaliku ettenägelikkusega rahulikult ja kindlalt selle lohutussõna näidates et Jumala seatud radu ei kõiguta ühski. Oo ei tule juhuslikult peale lõunal ega päeval vaid seatud ajal kui päeval on lõpp.

Selle sõna ütleb Jeesus kameile tänapäeva jüngerile. Ta on öelnud seda juba ammu oma Pühäs Kirjas ju ba siis kui väliselt mingi ohi polnud varitsemas. Siis me nagu ei mõistnud selle tähendust. Kristlasina teadsime küll et me elu on Jumala kättes kuid segaste aegade keerises paljugi tuhmub ja ununeb. Nüüd aga on see sõna eriti tähendusrikas ja kallis. Sest jälle sõidab surm me peade kohal, jälle langeb me vasemalt ja paremalt äkklise, ootamatu surma läbi. Jälle on suurenenud võimatus mitte enam ärgata järgnevat hommikul...

Ja inimesed värisevad... Sest surmatõbbade pöör on nii selgeltkuuldavalt pea kohal. Kelle ta viib järgmiseks?

Inimesed värisevad oma elu, selle kallima vara eest mida nad aga siiski pole endale ise saanud mille üle nad pole isandad ega mille päevude pole neil teada.

Värisevad sageli kristlasedki. Mitte küll südamest, sest seal on rahu, aga vilets liha, see maine keht tunneb sageli sõnul seletamatut hirmu. Kuid seda ei tohi, sest kus on siis vahe nende vahel, kesuskmatud ja kel on kindel usk?

Just neile värisevatele kristlasile ütleb Jeesus need imepärased lohutussõnad:

"Eks kaasteistkümme tundi ole päeval?"

Tea sinagi värisev kristlane ja tuleta meele, kui sa oled unustanud, et sinu elu on Jumala käes, ja sinu elupäevade hulk ei ole nii palju, kui see on määratud. Nadei lõpe enne, kui nad otsa saavad Elu Issanda päevade raamatust. Kui sa käiksid ka läbi surmavarjuro, ei sünniks sulle kurja, sest see, kelle loodud on päevad, kuud ja aastad, hoiab sind — sinu elupäevade lõpuni.

Kasuta siis sinule kingitud kahteistkümme tundi ja ela nii, nagu oleks nende ots ühel järgneval hommikul. "Töötage, kuni an päev, öö tuleb, mil ükski ei või midagi teha."

Välja hämarusest!

Valeeria Villandi, Tall. Jaani N.K.

Joh. 12, 36a

Alati pole suurte murranguliste sündmuste ja imede ajajärk, alati pole kutsumis aeg, alati ei paista valgus.

Seepärast manitsebki Kristus: „Uskuge valgusse, niikaua kui teil valgus on, et te saaksite valguse lapsiks.“ Selle sõnaga seisis Ta inimeste keskel aasta-

tuhandete eest ja seisab ka tänapäeval.

Vähesed mõistsid Terla tollal ning pole neid näha
näha hulgana Suure Õpetaja ümber. Ei taheta astuda
Tema liigidale, asetuda kirkasse valgusvoogu, kuhu teiste
torkavad ning pilkavad pilgud nii teravalt on juhitud.

Erinemist suurest igapäeva-inimeste massist pre-
takse peagu kuritööks. Ei kõrgemale ega madalama-
le tohi nihkuda inimese käitumine ning väärtus elu-
skaalal, vaid peab tardunult püsima nullpunktil. Peab
olema keskmine. Selleks püüab kõiki assimileerida ümb-
ritsev elu.

Siinkohal meenuvad Juhan Liivi sõnad: „Keskmi-
ne tee, kuldne tee üteldakse. Missugune oleks keskmine
au?”

See, mis mitte liiga aus ei ole.

Vist õige kostus.”

Just seaa keskmist teed, veidi valetades, veidi
varjates, veidi Kristuse valgusest eemale hoides, kuid
igaks juhtumiks ka vahetevahel poolhämariusse astudes
püüab keskmine inimene käia. Ja on suur häda-
oht kristlasile, saada tõmmatud keskmiste kilda. Sää-
l on ju hää. Võib küll saada vahest tõukeid ja mükse
kuid suured kokkupõrked on välditud. Ei kõnnita mitte
just kõige laiemail teedel, kuid kannatuse võiduranker
ei sõiduta keskmist inimest ülalgi valgusse. Valgust tal
pole, kuid samuti mitte pimedust, sest on — hämarus.

Ent hämaruses ei või me valguse lapsiks saada
hämariuses ei saa me valgusse uskuda. Ja Kristus on
andnud selge ning range otsuse: „Kes minu poolt ei
ole, see on minu vastu.”

Seepärast ei tohi me endid kahutada lasta torka-
vaist sõnadest ja pilkavaist pilkudest, kui me ühes
Kristusega seisame valgustatud eluareenil. See võib küll
vahest raske olla, kuid valguse lastena tunneme kord
suurt ning igavest rõõmu.

"Valgus saab vahest koormaks, aga hämarus viib mülkasse," ütleb Juhan Liiv.

Ja tal on õigus!

Kõlaga meie südameis alati Kristuse manitsus: "Uskuge valgusse, niikaua kui teil valgus on, et te saaksite valguse lapsiks."

Ainult selle sõna järgi käies, kulgeb meie tee alt hämarusest valguse ning lunastuse poole ja meiega saame valguse lapsiks oma Õnnistegija ümber.

Leeriõpilastele

Nii palju soove on meil südames iga kord, kui teie nii lähikeseks ajaks meie noorte hulka tulete ja mõnest meie kõneõhtust oma leeriajal osa võtate. Alati on meil see palve südames, et see aeg, mil te tohite viibida Issanda sõnajuures ja süveneda sellesse, vajutaks midagi kustutamatu kirjaga teie südamesse ja seal vilja kannaks, teie piiritu usalduse ärataks Jeesuse, oma Õnnistegija vastu ning sügava usu. Sest Teda teie vajate, Teda teie vajate siis, kui teie elus tulevad need tunnid, kus teie ükski olete jäänud, kus keegi 'ieie omaksis' teie sõpradest, ka kõige paremaistki, teie kõrval seista ei saa ega aidata, kus te ükski peate otsustama, ükski ka võitlema, võitlema vereni patu vastu. Siis vajate Teda. Siis vajate Tema abi, kes teid ainuükski aidata suudab. Ka siis, kui maailmas ühtegi väge ega võimu enam ei leidu, kes aidata võiks, ja kes teid alati aidata tahab.

Tahaksime, et te seda mitte ükski ei teeks, vaid et te tuleksite kindlas lootuses armujärje ette, siis kui teilabi vaja on, et te tuleksite ja tooksite oma südame ja Temaale avaksite, oma patuga koormatud südame, millesse te isegi ei julge pilku heita, et Te selle uueks looks. Uskuge,

midagi ei ole Talle armsam kui see ja midagi ei tee Ta nii meeleldi kui seda. —

Tahaksime, et te oleksite Kristuse haaratud, sel ajal vii niipaljud on haaratud suurist merist, kangelasist, angareist, kelle järele tahetakse käia, kellest eeskuju võtta, kelle sõna kuulda. Tahaksime, et te seda selgesti teaksite keda järgida, keda kõiges usaldada.

Jeesus teid ilalgi ei peta ja Tema teie ilalgi ei pettu. Tema üksi võib teie elule anda kindla eelaru ning teie südamesse jumaliku rahuka siis kui väljas on torm ja raju ning õhk täis kahurimürinat ja mürsukilde, mis paneb meid särasilmi läbi elu sammuma, täis julgust, täis lootust, kogedes võite oma isiklikus elus olles võidukas iseenda üle.

Meie aeg, kus kõik on lõõnud kõikuma, meie rahvas vajab teid, vajab neid inimesi, kes Jumala töötust oma südames kannavad, et Tema meid on vastu võtnud ja kõik andeks andnud, kes omavad uue südame. Ainult sarnased inimesed võivad oma kaasinimesile anda tuge ja abi ses kuristiku poole ruttavas ajas; need üksi on võimelised teisi juhatama õigele teele näitama teed Jsa kotta, sest et nad oma elule on leidnud kõigutamatu aluse omas Õnnistegijas ja Lunastajas.

Hillar Pöld

Mitte see kannatus, mille sa enesele ise välja mõtled, vaid kannatus, mis sind tabab ilma sinu valikuta, mõtlemiseta ja igatsuseta, see on risti tee. Seal ole kuulekas, seal ole õpilane, see on tund, mil sinu Õnnistegija sinu juurde tuleb.

M. Luther
1517. a. aul.

Rannamõisa päevast

Muljeid ja tunnistusi noortelt

"Kolm halba asja juhtub konverentsidega: seal peetakse pikki kõnesid, pikki palveid ja kõige lõpuks on pikad näod! Sellepärast ei oska ma paremat soovida, kui et pühapäev Rannamõisas poleks ainult üks ilus päev, vaid 25 ilusat päeva 25 Paulase noorele." Nii saatis Harri mõid teele ja Maike ning teised saatjad kinnitasid rõõle lilled rindu.

Pikk teekond oli väsitav. Peletasime reisuigavust lauluga, õppides asja tõlgitud uut laulu: Röömsalt ruttu edasi Isa teedel taeval, ainult hana pürini näed sa vendl väeva! Meil oli ka lugeda uue "Risti Valguse" number, mis pidid ma meie külakost Rannamõisa kogunevatele noortele.

Pühapäeva hommikul istusime juba Ranna algkooli saalis ja õp. Koppel avas päeva, lugedes peateema: "Meie nägime Tema au." Ligi sajapäine noorte hulk jagunes siis kolme piiblitunni rühma. Viljandi gruppi juhatas H. Põld, Tallinna omu õp. Tõdsepp, meie noorte rühma adv. Kasak, endine YMCA noortetöö juht L. Eestis.

"Mitte reie pole mind valinud, vaid mina olen teid valinud," ütleb meile Jeesus. Saades kristlasaks tahame varsti olla ajamhed. Oleme ise otsinud, ka ise vastu pannud, oleme siis leidnud ja loidunud. Jeesusaga ütleb: "Mitte teie..." Joh. 15,16. See pärast tuleb meil joosta mööda kindlat rorda etteseatud märgi poole. Kui oleme aga pealt vaatajad staadionil, kes appled eerivad, jooksu aega möödavad ja välja kuulutavad, siis jõua me sihile. Teised jooksevad, meie väsimine, sest käime oma teed.

Rivis lauldes läksime läbi metsa Ranna kirikusse. Pihikõne pidas õp. Keelmeister, kõneldes Joosept Jumala ~~teedest~~ sest kiusatustes, mis teda päästis tegemast pottu Jumala vastu.

Temaga

Selma Sotnik

Harri Haameri viis
ja V. Klüppendi seade

1. Ma lä- hen lä- bi tor- mi Mu
2. Kes kin- ni- taks mind nõi- ra? Nii
3. Häält pü- ha- mat sääi kuul- sin Jäin
4. Ma o- len si- nu juu- res Sa
5. Lään jul- gelt lä- bi tor- mi Ehk

1. üm- ber hu- lub tuul- Lään lä- e- lu
2. nuk- raks muutund meel Ei ain- sa- mat- ki
3. pä- ris vaik- seks ma Ma selles ä- ra
4. pa- le üks- sin- da Sa kõr- ges o- ma
5. hu- iud üm- ber tuul- Lään lä- bi e- lu

rit. rit.
1. 2. 3. 4. 5

4. kar- mi mind haa- rand tor- mi. Iil.
2. sõp- ra ma o- len üks- si teel.
3. tuud- sin ju On- nis re- gi- ja.
4. mures mind vä- ta u- sal- da!
5. kar- mi mu Jeesus jaatjaks teel.

Armulaual käis umbes 50 noort. Hillar Põld pidas jutluse päeva teemal. — Kus ilmub Jeesuse au kirkamini? Juba meie noortetöö juhataja Tiit seadis aukuninga Kristuse meie silmi ette kui Ristilöödu. Selles Ristilöödus ilmub meile Jumala au kõige kirkamal kujul, kelle käest meiegi võime vastu võtta armu armu pääle. Me oleme kui rumalad lapsed kes lõhuvad looja ande. Ainusündinud Poeg üksi teeb kõik terveks.

Peale lähikest lõunavaheajaga algasid töökoosoleku kõned. Õp. Koppel vastas küsimusele, ka lunastus leidub looduses. Seda väitis filosoof Spinoza, kes looduseaduste raudset paratamatust käskis tähele panna ja samastas Loojaga. Kristlane teab, et patu läbi rikutud inimese lõpp looduseaduse järgi on surm.

Õp. Koolmeister esitas botaanik Linné, kes küll looduses nägi Jumala au, kuid Kristuses leidis Lunastaja.

Õp. Kiviranna käsitles Kristuse võidukäiku rahvaste ja üksikisikute eisu. Lõpuks on pidanud kõik rahvad, kõikisugu inimesed, suured ja väikesed andma Kristusele au. Bachi loomisjõudu imetleme, kuid iga oma teose alla kirjutas ta: Jeesus jävat! (Jeesus aitab!).

Õp. Saag väitis, et Kristlus murrab läbi igast ajaloolisest eluvormist, kuigi ta on vormilt lihtne ja tagasihoidlik nagu savikruus. Kes Kristusele vastu panevad, purunevad tema vastu nagu enne variseerlus, nõud kommunist. Kristuse lunastus saabub alles siis, kui alistume tema jalgade alla.

Tõtt öelda oli kõnesid palju ja nad olid meile liiga targa. Küll oli selge: Lunastuse otsimine looduses ja ajaloos on vaevaline. Lunastus on siiski Kristuses. Seda tunnistasid lõpuks nooredki, jutustades oma kaotustest, milles siiski ilmub Lunastaja. Meie näeme siis Tema au, kui ta oma abivalmis käe meie poole sirutab, meid üles tõstab, andeks annab. Alati ei ole me selles teadlikud, nagu hädes, vaevas, töös ja Jumala sõnas leiame

Ühe kinnituse

- Mu hinge põhjas hiitgab
Su nimi ja Surisr
Ja rõõmustust mul saadab
Oh Issand Jeesus Krist.
Mu hädas ilmu mulle
Seesama palgega,
Mis ristil peal Sul oli
Kui mu eest surid Sa! —

"Õnnista ja hoia" oli aamen sellele päevale, kus rõõmus nooruslik laul kinnitas, et reisuväsimus ega ka tõsised töökoosolekud ei lammatanud rõõmu ilusast ja õnnistusest päevast. Me lahkusime mitte pikkade vaid säravate nägudega.

Thomas Päid

See oli ilus päev Rannamõisas koos Tallinna ja Viljandi noortega. Ehkki me olime võõrad üksteisele ja nägime võibolla üksteist esmakordselt elus, siiski tundsim, et on tõesti midagi, mis ühendab meid kõiki ja muudab meid ühiseks pereks.

Ma usun, et meid kõiki kandis sama igatsus: leida ühendust oma Lunastajaga. Jah, tõesti, seda igatsust oli Tema näinud. Sel päeval eisis Jeesus meie ees ja pakkus meile oma õnnistust. Ta ootas, et me oma südamed Talle avaksime.

Kui me selle ilusa päeva hilisõhtul sammutime mööda maanteed edasi, et jõuda rongile, mis viib meid Tallinna, täitis meie südameid rõõm, mis pani unustama väsimuse. Nüüd, kui sellest on möödunud juba palju päevi, tunnen, et see päev pole jäänud ainult ilusaks mälestuseks, vaid tajääb püsima südamesse tõelise sügava elamusena.

V.S.

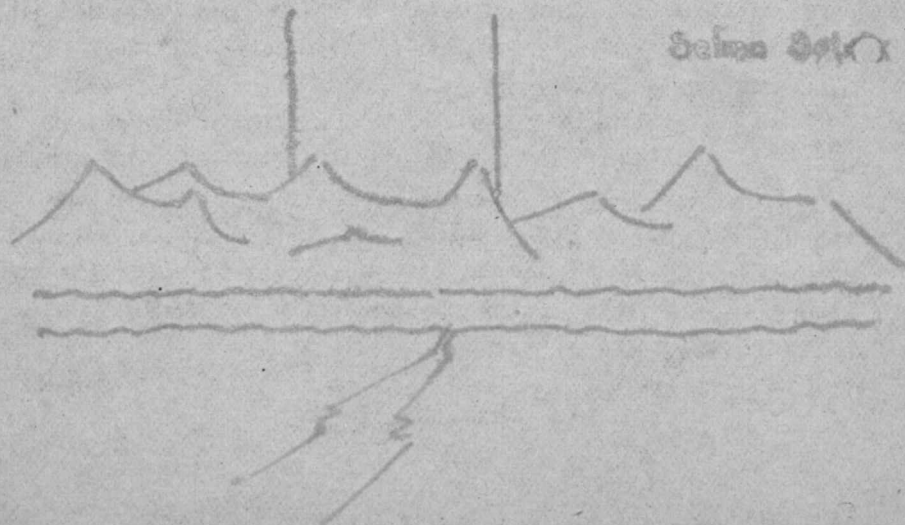


Sitt maailmas eläed
Rännates lään
No taevase randa pool'
Puhkust' seal saad.

Koist Jeesusmal' oress ja
Tevasse on -
Tee, töde ja elu ka
Õndsas niig' keoon

Küll palja het' meid
Pändajid sin
Ene eluure randa vaid
Elusse viib.

Teed käies siin chandä
Väeva sa väest -
Vaid rännates Temaga
Elusse läed!



Selma Seta

Üks palve oli südames et võksime mõha Tema au. Lüksime selle palvega et igaks meist tagasi tules võiks olla rõõmus ja julge tunnistaaja: „Issand on minu Lunastaja!”

Kristus on meie Lunastaja! See sõna kostis läbi kõikidest kõnedest ja tunnistustest. Ja see sai meile päris selgeks et Jeesuses Kristuses üksi on meilegi kõik küsimused lahendatud.

Üks, mis mulle ahenduses Rannamõisa päevaga päris selgeks sai ja mis vististe ka kõige olulisem on, et me annaksime end **jäägita** Temale. Ma tahaksin tõmmata punase kimpse alla sellele sõnale „jäägita” sest ma olen tundnud kui oluline see on. Näeme asjata vaeva oma „kristlaseks olemisega”, kui me veel midagi oleme salaja enesele jättnud, mida me pole tahtnud enesest ära anda.

Issand, ma olen valmis andma Sulle kõik! Võta mind minnaga ma olen! Tee mind vabaks kõigest, purusta ka kõige peenemad nööbid, mis mind ehk veel salaja seovad, et võiksin olla täiesti vaba ja Tema au paistaks välja ka minu igapäevases elust, et mu elu võiks muutuda viljakaks.

S.S.

Rannamõisa suvipäev on möödas. Jumal ise õnnistas seda päeva. Oli kinkinud ilusa ilma ja lasknud nii paljudel noortel praegustes rasketes liiklemisoludes sinna kokku tulla. See kõik tunnistas, et Issand on nendega kes Temasse usuvad ja Teda tunnistavad.

Õppisin nägema Aukuningat Lunastajat Jeesust, kes meie noorte südames teeb tänapäevgi võimsalt oma tööd, kuigi Ta ise nähtavalt meie keskel ei viibi.

Lunastaja Jeesuse ees avanegu meie süda, siit jõudu ja vaimustust kaasa võttes oma igapäevasesse ellu, tõe ja tegevusse, et me mitte ainult välises vaagoluses seda õn-

nistust kaasaei elaks, vaid laseksime Jeesuse õnnistusi
emese elus teoks saada, et võiksime tuua valgust ja soo-
just ja armastust, mis Jeesus meile annab tänapäeva no-
hutusse ellu. Usun, selle eesmärgi pärast, noored ka ühtegi
vaeva ei karda, et see võikstõeks saada, sest Jeesus on meie-
ga, kui me Tema ruumi anname südames.

V.M.

Mulle ei olnud vaimustust ei minnes ega tulles. Aga ega
ma seda polnudki palunud. Ja seda ma ka ei oodanud.

Aga Ta andis mulle midagi enam kui vaimustust
Jumala rügi töö vastu. Ta andis iseenda minu argipäev.
Ta tuli ja astus minuga rongi, samasse vagunisse kus sõit-
sin minagi. Ja kui ma ei tundnud kohe oma Õnnistegi-
jat, siis sai Ta mulle ilmsiks minu enesearmastuse ja hoo-
limatuse tõttu teiste inimeste vastu. „Kas see on minuile
järgimine?“ Ta ootas vastust. Ja häbist langetatud silmade-
ga seisin ma seal ega julgenud suudki avada.

Ei, see polnud Issanda tee. Ma olin sõitnud kristlikku-
de noorte suvipäevale, olin kuulnud kristlikke kõnesid ja olin
ise annud tunnistuse usust. Ja nüüd ma sõidan mugavalt
kodu poole, unustades oma suure kutsunuse. Unustades
oma kaasinimeste häda, nende salajase südame kisenda-
mise Jumala poole. Ei Jumalal pole mitte hää meel konve-
rentsidest, vaid Ta tahab olla meie argipäevas. Issand ta-
hab meie iga sammu peremees olla.

Konverentsid peavad kujundama meie argi päeva, pea-
vad teed näitama meie igapäevastes ülesannetes, peavad
juhutama kaasinimeste häda juurde.

Kui aga konverents peetakse konverentside pärast et läbi
elada taas ühte ilusat päeva, kus end võib tunda kristlasena krist-
stehulgas, siis nad ei täida oma ülesannet. Me ei vaja konverentsi
istlust — me vajame Jumala rüki, Jumala valitsust oma elus-terves elus.

Ja täielikust enda andmisest teiste teenimiseks, täielikust ar-
mastusest — sellest rääkis Issand ise minu sõites Ranna mõisa jakel-
les säält tagasi, sest Temaigi sõitis samas vagunis kus minagi.

A. ved. Paul

Mõtteid kirikunoorde töökava rakendamisel

Jrene Reidak, Tall. Jaani N.K.

Alanud sügisega algavad taas meie ülesanded laste ja noorte töös ning hoolekande alal. Meid ei ole palju, vast bulgake Tartus, teine Tallinnas ja nimetuid rühmakest siin ja seal. Ometi üks nimi ühendab meid väheseid - Issanda Jeesuse Kristuse nimi ja see on Tema töö, mida me taas alustame.

Me vajame väga, et meie read tiheneksid, sest tööd on palju. Ent me teame ka, et õnnistus ja vägi tuleb selleks üksnes ülevalt, samuti suurte hulkade ärkamine. Seda tuleb meil paluda lakkamatult.

Mida peame küll silmas pidama selle töö kaas alustamisel?

1. Kiriklikku noorsootööd tehes tuleb nõuda üksnes Jumala au. See töö, mis on inimestest, läheb tühja, mis on Jumalast, see jääb.

2. See on armuaeg, milles seisame ja see aeg ei ole pikk. Selle on Jumal andnud meile patustele jõudmiseks tõe tunnetamisele. Kui meie südames rüüü asetseb tõeline lunastusrööm, siis ei saa sealt puududa ka tõeline hingedekahju, et valuga südames mõtlema hakkame oma hukatuse poole ruttavatele kaasanimestele. Me ülesanne on neid kõiki koguda, pikakesi ja suuri, aga mitte oma kogudusele, ei ka E.E.L. Kirikule, vaid Issandale, et Jumalariik saaks sellega üles ehitatud ka meie koguduses ja E.E.L. Kirikus.

3. Me koostame selleks päästetööks kava, teeme ilusaid otuseid ja plaane, aga tegeliku rakendamiseni meil ei jõua. See on kindlasti patt! Töökava läbiviimiseks tuleb neil, kes sellesse tööse on rakendatud anda Issandale

terve oma süda, jõud ja aeg aeg, Tema käsutusse viimselt ja tingimusita. Ainult siis on sel töö! õnnistust.

Kes on siis need töölisel, kellest sünni kõneleu? Õpetajad, hingekarjased! Õige! — aga see pole üks nende kohus. Mõtelge vaid suurtele kogudustele, kus võimalik end ise juba nimetab vaid „sündmuste registreerijaks“, kuna ta ei suuda midagi muud teha kõigist pingutusist hoolimata, kui ametitalitusi täita. Palgalised! — selleks eraldi palgatud tööjõud. E. L. Kirikus n. n. noorsootöösekretärid. Kuid nende jõud ja piiratud ja paljud, väga paljud lähetsid Issanda'e kaduma.

Ma ütlen nüüd südamest selle, mille tahaks vajutada iga noore südamesse nii, et see haiget teeb, ülesse raputab ja küsimata tööle ajab: iga leeritatud noore ülesanne on teenida Issandat ilma iga suguse maisse kasuta. Kes seda veel ei tee oma igapäevases elus oma kogudustis ja ameti loeb end kristlike noorte hulka, sellega pole asi korras, — see on kui viljatu puu. Jumala Sõma juures mõnulejaid pole Jaesusel tarvis. Paljud töötavad hukatuse teel kuristiku poole, paljud vaevlevad hingekitsikus sel ajal kui meie naudime palvetundi, targutame töövõimalusist, õigemais meetodeist, ootame paremaid aegu ja hoiame kokku raha selle asemel et neid hoiatada ja aidata. Meie kõigi kohus on tööle hakata. Kes enam ja kauem õppinud Kristuse koolis, see ise seisvamalt, teised abiks ja kolmandad väljaõppele esimeste juurde. Jõude jääda ei tohi keegi. Ka kodus võime teenida Issandat oma pere, oma laste juures, kui meie kohustused meid palju välja ei lase. Õppimise aeg kestab küll loomulikult töö kõrval elu lõpuni, aga tööst eemalhoidmise põhjusel tuua ette-
käändeks veel õppimise vajadust pole õige, sest Kristuse koolis pole aega tukkuda. Tehkem tööd päevaajal, sest õõ tuleb, mil ükski ei või midagi teha. Nüüd on

Siis armast aeg, nüüd on päästepäev – seisab Jumala Sõnas. See on vale nutta erakorralisi aegu ja viivitada oodates nende laste sünni kelle juures saaks alata tööga süstemaatiliselt ristimisest. Või jällegi oodates sobimatute kaastööliste surma, et kord ise õieti näidata, kuidas teha tuleb. Aga armuaeg läheneb ja Issand kutsub, sest tööd on palju, aga pisut töötajaid. Laskem end lõikuse Issandai välja saata sest põllud on ju valged.

Ja nüüd pisut meie otseseist ülesandest.

Lastetöös peame tööd tegema kahel joonel. Esiteks kasvatada lapsukone ristimisest üles tegevaks koguduse liikmeks, Issanda teenijaks. Teiseks koguda ja kanda Kristuse kooli need, kes on mitmesuguses vanuses ära kadunud, hooletusse jäetud, juhatuseta, hukkumas.

Lapse ja noore hinges on suured jõud peidus ja need vajavad õiget juhtimist ja rakendamist eluks. Iga lapse, iga noore hinge eest on meie õnnistegi ja kannatanud ja surnud, et teda õndsaks teha ja Temaile kuuluvad nad. Tema otsib ja kogub neid meie kaudu nende õndsuseks. Lastepärast peame seda tööd tegema lastejumalateenistusel ja pühapäevakoolis peame kasvatama väikesi kindla korra ja kava järele, kus juhtide poolt ei tohi olla eksimusi, mis neile võiks saada kamistuseks. Kui rühmajuht - abiline ise hilineb ja puudub, siis ei saa ta lastel korda nõuda ega ka korrale kasvatada. Kindel kord on oluline kõiges, alates laste kindla isetegevusega kaasalugemises, laulmises, kuulutamises, vastamises, korjanduse teostamises ja selle rakendamises abistades puudustkannatajaid laste teades ja nähes. Eriti õnnistusrikkaks võiks kujuneda suurtes kogudustes eriti lasteõpetaja ametisse rakendamisel. Samuti on tarvis lastele organisti- lauluõpetajat, viimast arvestades

meie algkooli kava ulatuses läbitvõetava mõne koraaliga. Linnakodu ei tee viimasel ajal kuigi palju võimaliku lau-
lu õppimiseks: aiatus koht selleks on kord lein, mis et
lastele laulu õpetades, õpetame koguduse laulma.
Neid tööjõude tuleb tuleb paluda lakkamatult Jumal-
lalt ja nõuda kannatlikult vastavalt meie kiriku etu
korraldajailt.

Raskustest ei tohi abiline kokkudamis võivad olla
isiklikku laadi, kus valu teeb enese puudulikkus
Me ei tohi unustada, et Jeesus teeb meid kõlbavaiks et.
Jumal on see, kes meis on tegev, et tahame ja võime teha
tema hea meele pärast. Ka ei tohi me kiusatusile jä-
rele anda hakates Issandalt tagasi tingima aega, ajur-
ti puududes, abustavalt käies.

Samuti ka välised asjad, nagu halvad lapsed, õpa-
taja kannatamatus, mis tihti tingitud tei töökoormast
lisaülesanded (laste kodus külastamine, lauluharjutu-
sed) karis tunnistada lastele Issandast võoraste või
õpetaja kuuldes ei tohi meid kõigutada.

Meie siht olgu jääda ustavaks.

Paljud abilised töötavad meelsamini kirikus, sest
pühapäevakoolis on raskem. Ka siin ei tohi me teha
mugavusest järeleandmisi ja keeldumisi. Pühapäeva-
koolil on liinaservade evangeliseerimises suur ühis-
anne. Iga uue pühapäevakooli rajamis ja oleks ehita-
tud nagu uus väike kirik ja rajatud kogudus.

Kui on raske üksi, siis võiks siin kahe ja kolme
kaupa minna välja, et teenida nende annetoga, mis
Jumal igale eraldi on annud, kui tihti osav jutlu-
taja, elav tunnistaja ei ole laulja ja ümber p r durt.
Mingem siis ühisel jõul et ühe komistamisel ine toetaks.
Ühes peetakse nõu ja töötatakse osaduses.

Lastekirikust ja pühapäevakoolist on tarvis juhi-
tida noored õigel hetkel leenieelsete rühma, kus jat-
kub noorte kasvamine Kristusele. Siingi on tarvis ette-

valmistatuid ja osavaid juhte, kes armastavad noori ja Jeesuse pärast võtavad endile selle eriti raske, täit andumust nõudva, aga ka täit õnnistust andva töö. Eriti palju kannatust ja osavust nõuab nende noorte kutsumine ja juhtimine, kes ei ole käinud pühapäevakoolis vaid keda tuleb koguda väljast maailmast Issandale. Leerieelsete töös tuleb paluda Jeesuselt oskust saada noorte sõbraks, sest ainult sellena saame neid võita Kristusele. Tutustada lapsele võib tädi, onu, vanema. Noort mõistab ja läheb kaasa temaga ta muredes ja rõõmudes, toetab kiisatustes ja aitab otsingutes see, kes jääb südameelt nooreks. Selles töös tuleb jääda alati nooreks.

Leerieelsete tööks tuleb end alati hooliga ette valmistada. Solleks tööks on tarvis osata kohaneda ajaga ja olukordadega ja eriti tunda noori kellega on tegemist, et osata neile läheneda. On vale väljast kutsutud noorele n.ö. „anda piibliga pähe. Samuti vale on pühapäevakoolist kasvanud usklikule noorele „üle pea kõnelda,“ targutades ja probleemitades seal, kus kuulajal noorel polegi probleeme ja samal ajal hing ja nuneb Elava Sõna, Kristuse kuulutuse järgi.

Leeritatud noori peame aeg rakendama juba tööle. Neid jõude jättes, ei kasva neist iialgi kristlasi, kellele ristiusk oleks eluks. Issandale andunud noor ei saa kunagi seista käed rüpes. Siin on tarvis järjekindlat edasiarenemist piibli tundmises, et usuliselt kasvada töös Issanda viinamäel. Vale on kui kardetakse et Issanda tööle andunud noor muutub norutajaks ja eluvõraks. Las ta käib ausalt maharõhutatud patuse risti teel nuttes ja värisedes et siis häisata lunastatuna ja särada rõõmsa kristlasena, mitte mingis pinnapealses poolhoiakus, vaid siiras, tõsisel armattuses oma Õnnitegija vastu põleva südamega.

